důvodů:

Pokud jde o případ Vlasty B-ové, lze připustiti, že tu rozsudek nemá výslovné zjištění o schopnosti jejího plodu k dalšímu vývinu v těle mateřském v době, kdy na ní stěžovatelka R-á podnikla zjištěný zákrok. Než tím, že obě stěžovatelky ve svědecké výpovědi Dr. K-a, který prý mohl postihnouti při prohlídce Vlasty B-ové v pátém lunárním měsíci pohyby plodu, a z výpovědi obžalovaných Aloisie R-é a Vlasty B-ové o tom, jak plod po vyjití vypadal, samy dovozují, že jest to pochybné a že spíše lze souditi na to, že plod v těle B-ové byl již odumřelý, není důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. proveden po zákonu. Ze zjištění rozsudku, že obžalovaná R-á doznala, že po tamponování Vlasty B-ové (asi šestkrát) prorazila obal, a že podle výpovědi Vlasty B-ové vyšel pak po silných bolestech plod asi 30 cm dlouhý, tudíž ze zjištění typického způsobu umělého potratu, proti němuž rozsudek neuvádí nic o tom, z čeho by vycházelo na jevo, že plod by byl vyšel i bez zákroku R-é již odumřelý, je bezpochybně zřejmo, že jest tím zjištěno přerušení těhotenství normálně probíhajícího, při němž jest z povahy věci samozřejmě míti za to, že tu byl v době tohoto typického abortivního zákroku plod, schopný života v těle mateřském, který právě jen následkem zákroku byl z těla mateřského vypuzen a tak před donošením schopnosti k životu pozbaven. V řízení nebyly tvrzeny žádnou z obžalovaných ani jinak na jevo nevyšly pochybnosti o tom, že plod B-ové byl před zákrokem R-é již odumřelý, ani že vyšel z jiné příčiny, než právě následkem zákroku obžalované R-é. Obecně jest známo a nepotřebuje výslovného zjišťování, že taková typická manipulace, jakou provedla v rodidlech B-ové obžalovaná R-á — proražení obalu plodového — má nutně v zápětí odumření živého plodu a se právě za tím účelem provádí. Nebyla-li tudíž ani tvrzena jiná příčina vyjití plodu ze života Vlasty B-ové než právě manipulace obžalované Aloisie R-é, která byla podnikána právě k docílení umělého potratu, nepotřeboval se nalézací soud blíže obírati tímto zjištěním, které pravidelně, když již ani plod ani matka podle stavu v době zákroku nemohou býti podrobeni přesnému zjištění, může budovati jen na negativních předpokladech, že se jiná, spontanní příčina potratu nevyskytla.

Čís. 4270.

Vylákání zápůjčky je jednáním podvodným, věděl-li vypůjčitel od prvopočátku, že nebude s to zápůjčku platiti, a přes to ji vylákal v úmyslu způsobiti škodu.

(Rozh. ze dne 21. září 1931, Zm I 710/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 5. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) správně dovozuje zmateční stížnost, že vylákání zápůjčky je jednáním podvodným, věděl-li vypůjčitel od prvopočátku, že nebude s to zápůjčku platiti, a přes to ji vylákal v úmyslu způsobiti škodu, neprávem však popírá, že tyto předpoklady nebyly splněny v souzeném případě, nedbajíc vůbec skutkových zjištění napadeného rozsudku. Nalézací soud zjišťuje na základě doznání obžalovaného, jež učinil u policie (takže neobstojí ani případná výtka nedostatku důvodů podle čís. 5 § 281 tr. ř.), že obžalovaný byl v době spáchání činu beze stálého zaměstnání a bez prostředků, z čehož vyplývá logicky bezvadně i další závěr soudu, že věděl, pokud se týče musel věděti, že dluh nebude s to splatiti. Dal-li za tohoto stavu věci P-ovi jako ručiteli podepsati směnku na 2.500 Kč, projevil již tím podle přesvědčení soudu úmysl P-a o tyto peníze poškoditi; nalézací soud je o podvodném úmyslu obžalovaného přesvědčen tím spíše, an P-ovi dosud nic nezaplatil a na jeho upomínky ani neodpověděl. Zjišťuje tedy soud několik skutečností, z nichž vyplývá logicky bezvadný závěr, že obžalovaný zápůjčku vylákal, věda, že ji nebude s to zaplatiti, a že jednal v úmyslu podvodném, poškozovacím. Pouhým brojením proti těmto formálně bezvadným skutkovým předpokladům rozsudku neprovádí zmateční stížnost uplatněný hmotněprávní zmatek po zákonu a tudíž vůbec. K okolnosti, jíž se obžalovaný hájil, že dal dodatečně soukromému účastníku řádný dluhopis a ujednal s ním podmínky zaplacení, rozsudek přihlíží, ale nepřiznává jí rozhodný význam pro otázku viny; jest uvážiti ve směru objektivním, že šlo o náhradu škody z činu, která na jeho trestnosti nic nemění, ve směru subjektivním pak o okolnost, která by sice mohla míti význam pro otázku podvodného úmyslu ve smyslu příznivém pro obžalovaného, ale v souzeném případě ho podle přesvědčení soudu nemá, an soud zjišťuje, že obžalovaný P-ovi dosud vůbec nic nezaplatil, ba na jeho upomínky ani neodpovídal.

Čís. 4271.

O krádež kvalifikovanou za zločin »podle příběhu« ve smyslu § 186 a) tr. zák. nejde a podílnictví na takové krádeži není zločinem, záleží-li důvod zločinné kvalifikace krádeže jen v osobní povaze pachatelově (na př. § 176 II c) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 21. září 1931, Zm I 977/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 14. listopadu 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) a b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto